

Dokument na rokovanie

B9-0227/2022 }
B9-0232/2022 }
B9-0237/2022 }
B9-0238/2022 }
B9-0239/2022 } RC1

4.5.2022

SPOLOČNÝ NÁVRH UZNESENIA

predložený v súlade s článkom 144 ods. 5 a článkom 132 ods. 4 rokovacieho poriadku,

ktorý nahrádza tieto návrhy uznesenia:

B9-0227/2022 (The Left)

B9-0232/2022 (S&D)

B9-0237/2022 (Renew)

B9-0238/2022 (Verts/ALE)

B9-0239/2022 (PPE)

o prípade Osmana Kavalu v Turecku
(2022/2656(RSP))

Romana Tomc, Traian Băsescu, Inese Vaidere, Arba Kokalari, Krzysztof Hetman, Vladimír Bilčík, Luděk Niedermayer, Ivan Štefanec, Seán Kelly, Paulo Rangel, Michaela Šojdrová, Gheorghe-Vlad Nistor, Vangelis Meimarakis, Christian Sagartz, Eva Maydell, Stanislav Polčák, Peter Pollák, Antonio López-Istúriz White, Miriam Lexmann, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska, Adam Jarubas, José Manuel Fernandes, Eugen Tomac, Tom Vandenkendelaere, Sara Skytvedal, David Lega, Isabel Wiseler-Lima, Sandra Kalniete, David McAllister, Michael Gahler, Tomislav Sokol, Željana Zovko

RC\1255482SK.docx

PE719.539v01-00 }
PE719.544v01-00 }
PE732.272v01-00 }
PE732.273v01-00 }
PE732.274v01-00 } RC1

v mene skupiny PPE

Andrea Cozzolino, Nacho Sánchez Amor, Evin Incir, Pedro Marques

v mene skupiny S&D

Katalin Cseh, aPetras Auštrevičius, bNicola Beer, Izaskun Bilbao

Barandica, Dita Charanzová, Olivier Chastel, Klemen Grošelj, Bernard

Guetta, Svenja Hahn, Karin Karlsbro, Nathalie Loiseau, Dragoş Pîslaru,

Frédérique Ries, María Soraya Rodríguez Ramos, Nicolae Ştefănuţă,

Ramona Strugariu, Dragoş Tudorache, Hilde Vautmans

v mene skupiny Renew

Sergey Lagodinsky, Hannah Neumann

v mene skupiny Verts/ALE

Miguel Urbán Crespo, Niyazi Kizilyürek, Özlem Demirel, Nikolaj

Villumsen, Stelios Kouloglou

v mene skupiny The Left

Fabio Massimo Castaldo, Assita Kanko

Uznesenie Európskeho parlamentu o prípade Osmana Kavalu v Turecku (2022/2656(RSP))

Európsky parlament,

- so zreteľom na svoje predchádzajúce uznesenia o Turecku, najmä na uznesenie z 19. mája 2021 o správach Komisie o Turecku za obdobie 2019 – 2020¹ a uznesenie z 21. januára 2021 o situácii v oblasti ľudských práv v Turecku, najmä o prípade Selahattina Demirtaşa a ďalších väzňov svedomia²,
- so zreteľom na vyhlásenia stáleho spravodajcu Európskeho parlamentu pre Turecko a predsedu Delegácie pre Spoločný parlamentný výbor EÚ – Turecko z 21. apríla 2022 o záverečnom pojednávaní v procese Gezi a z 18. decembra 2020 o súdnom rozhodnutí týkajúcom sa Osmana Kavalu a na vyhlásenie predsedu Delegácie pre Spoločný parlamentný výbor EÚ – Turecko z 20. februára 2020 o zadržaní Osmana Kavalu,
- so zreteľom na oznámenie Komisie z 19. októbra 2021 o politike rozširovania EÚ (COM(2021)0644) a na sprievodnú správu o Turecku za rok 2021 (SWD(2021)0290),
- so zreteľom na závery Európskej rady z 24. júna 2021 a na všetky predchádzajúce príslušné závery Rady a Európskej rady,
- so zreteľom na závery Rady zo 14. decembra 2021 o rozširovaní a procese stabilizácie a pridruženia,
- so zreteľom na vyhlásenie vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku z 26. apríla 2022 o odsúdení Osmana Kavalu a na predchádzajúce vyhlásenia Európskej služby pre vonkajšiu činnosť týkajúce sa jeho prípadu,
- so zreteľom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 10. decembra 2019 vo veci Kavala/Turecko (28749/18), ktorý nadobudol právoplatnosť 11. mája 2020,
- so zreteľom na príslušné uznesenia Výboru ministrov Rady Európy vrátane predbežného uznesenia z 2. decembra 2021 o výkone rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kavala/Turecko a predbežného uznesenia z 2. februára 2022 o rovnakej veci, ktoré viedli k začatiu konania voči Turecku o nesplnení povinnosti z dôvodu, že odmietlo vykonať rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z roku 2019 a prepustiť Osmana Kavalu,
- so zreteľom na reakciu generálneho tajomníka Rady Európy z 18. februára 2020 na rozsudok vo veci Osmana Kavalu v Turecku a na reakciu komisára Rady Európy pre ľudské práva z 19. februára 2020 na opätovné zatknutie Osmana Kavalu,
- so zreteľom na Európsky dohovor o ľudských právach (EDĽP) zo 4. novembra 1950,

¹ Ú. v. EÚ C 15, 12.1.2022, s. 81.

² Ú. v. EÚ C 456, 10.11.2021, s. 247.

ktorého je Turecko zmluvnou stranou,

- so zreteľom na článok 46 EDEP, v ktorom sa uvádza, že „vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu [Európsky súd pre ľudské práva] vo všetkých prípadoch, ktorých sú stranami“, a preto so zreteľom na povinnosť Turecka vykonať všetky rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva,
  - so zreteľom na Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach, ktorý bol prijatý Valným zhromaždením Organizácie Spojených národov 19. decembra 1966 a ktorého je Turecko zmluvnou stranou, a najmä na jeho článok 9 o svojoľnom zatýkaní a zadržiavaní,
  - so zreteľom na rozhodnutie 13. vrchného trestného súdu v Istanbule z 25. apríla 2022 týkajúce sa procesu Gezi,
  - so zreteľom na rozhodnutie 30. vrchného trestného súdu v Istanbule z 18. februára 2020 týkajúce sa procesu Gezi,
  - so zreteľom na usmernenia EÚ o ochrancoch ľudských práv,
  - so zreteľom na Všeobecnú deklaráciu ľudských práv z 10. decembra 1948,
  - so zreteľom na článok 144 ods. 5 a článok 132 ods. 4 rokovacieho poriadku,
- A. keďže 13. vrchný trestný súd v Istanbule, ktorému predsedal sudca Mesut Özdemir, 25. apríla 2022 odsúdil Osmana Kavalu, filantropa a popredného obhajcu ľudských práv na trest doživotného odňatia slobody bez možnosti podmieneného prepustenia, pričom ho uznal vinným za pokus o zvrhnutie vlády, ale zbavil ho obvinenia zo špionáže; keďže sedem ďalších obžalovaných vrátane architekta Mücellu Yapıcıho, právnikana Cana Atalaya, mestského plánovača Tayfunu Kahramana, riaditeľa Európskej fakulty politológie Boğaziçi Aliho Hakana Altınaya, zakladateľa Istanbulskej univerzity Bilgi Yiğita Alího Ekmekçihu, filmového producenta Çiğdema Matera Utkuho a dokumentaristu Mineho Özerdena bolo odsúdených na 18 rokov odňatia slobody na základe rovnakých obvinení; keďže súd nariadil, aby boli okamžite zatknutí v súdnej sieni; keďže tieto obvinenia sú politicky motivované a neboli nikdy odôvodnené, a to dokonca ani v rozsudku z 25. apríla 2022;
- B. keďže Osman Kavala bol prvý raz zatknutý a uväznený 1. novembra 2017 na základe obvinení súvisiacich s protestmi v parku Gezi v roku 2013 a s pokusom o prevrat v roku 2016; keďže proces vo veci Park Gezi začal v júni 2019; keďže Osman Kavala bol obvinený z financovania a organizácie protestov v parku Gezi; keďže 30. vrchný trestný súd v Istanbule 18. februára 2020 stiahol obvinenia voči Osmanovi Kavalovi v procese Gezi a nariadil jeho okamžité prepustenie, pričom uviedol, že neexistujú žiadne konkrétne a vecné dôkazy, ktoré by potvrdzovali spáchanie údajných trestných činov; keďže súd stiahol obvinenia aj voči Mücellovi Yapıcımu, Canovi Atalayovi, Tayfunovi Kahramanovi, Alímu Hakanovi Altınayovi, Yiğitovi Alímu Ekmekçimu, Çiğdemovi Materovi Utkuovi a Mineovi Özerdenovi; keďže Osman Kavala bol jediným obžalovaným, ktorý bol v čase stiahnutia obvinení ešte vždy vo väzbe, pričom bol

nezákonne držaný vo vyšetrovacej väzbe od 18. októbra 2017 na základe nepodložených obvinení;

- C. keďže 22. januára 2021 odvolací súd, ktorým bola tretia trestná komora regionálneho súdneho dvora v Istanbuli, zrušil oslobodzovacie rozsudky Osmana Kavalu a ôsmich ďalších obžalovaných;
- D. keďže súd s odvolaním sa na obvinenia vznesené proti obžalovaným v tejto veci odôvodnil zrušenie rozsudku tým, že dôkazy, ako sú príspevky obžalovaných na sociálnych médiách, tlačové vyhlásenia a slogany, ktoré kričali, sa pri vynesení predchádzajúceho rozsudku nezohľadnili;
- E. keďže sedem obžalovaných vrátane novinára Cana Dündara a herca Mehmeta Alího Alaboru zostalo počas súdneho konania v zahraničí; keďže súd oddelil ich prípady od prípadov deviatich obžalovaných, ktorí boli stále v krajine, a vydal na nich príkazy na zatknutie; keďže súd svojím rozhodnutím z 18. februára 2020 zrušil príkazy na zatknutie;
- F. keďže len niekoľko hodín po svojom oslobodení a pred vykonaním príkazu na prepustenie bol Osman Kavala zatknutý a presunutý do policajnej väzby na príkaz hlavného prokurátora Istanbulu İrfana Fidana podľa článku 309 tureckého trestného zákona na základe obvinenia z pokusu o narušenie ústavného poriadku v súvislosti s prebiehajúcim súbežným vyšetrovaním jeho údajnej účasti na pokuse o prevrat 15. júla 2016;
- G. keďže prezident Turecka Recep Tayyip Erdoğan 19. februára 2020 odsúdil rozsudok 30. vrchného trestného súdu v Istanbuli, pričom tvrdil, že oslobodenie Osmana Kavalu bolo súčasťou plánu pripravovaného jednotlivcami, „ktorí chcú začať povstanie v určitých krajinách a vyvolať problémy“, a označil tieto osoby za „vedomých nepriateľov štátu a jeho ľudu“; keďže vyhlásenia prezidenta Erdoğanu spolu s vyhláseniami ďalších vysokopostavených predstaviteľov aktívne ohrozujú nezávislosť tureckého súdnictva;
- H. keďže prokuratúra sa tiež odvolala proti oslobodzujúcim rozsudkom a prokurátor Edip Şahiner požiadal o zrušenie oslobodzujúcich rozsudkov s cieľom umelo predĺžovať konanie;
- I. keďže v nadväznosti na vyhlásenia prezidenta Erdoğanu Rada sudcov a prokurátorov (HSK), ktorá je zodpovedná za vymenúvanie sudcov a správu súdov, začala vyšetrovanie troch sudcov, ktorí oslobodili pána Kavalu a jeho ôsmich spoluobžalovaných, pričom vo svojom rozsudku uviedli nedostatky; keďže sa zdá, že disciplinárne konania proti týmto sudcom priamo zasahovali do ich rozhodovacej právomoci a mohli mať nepriaznivý vplyv na nezávislosť všetkých členov súdnictva;
- J. keďže v súlade s tureckým zákonom č. 7188 o zmene trestného poriadku a niektorých zákonov môže byť podozrivá osoba, ktorá je obvinená z terorizmu alebo trestných činov proti štátu, zadržovaná vo vyšetrovacej väzbe najviac dva roky pred tým, ako sa jej prípad dostane pred súd; keďže vyšetrovací spis proti pánovi Kavalovi podľa článku 309 tureckého trestného zákona sa otvoril 25. februára 2018; keďže neprepustenie pána

Kavalu 25. februára 2020 tureckými orgánmi tak predstavuje porušenie tureckého trestného zákona;

- K. keďže to, že generálna prokuratúra v Istanbulu nevykonala nové vypočúvanie po opätovnom zatknutí pána Kavalu, dokazuje, že od rozhodnutia o prepustení ex officio z 11. októbra 2019 sa nenašli žiadne nové dôkazy, ktoré by podložili obvinenia vznesené podľa článku 309 tureckého trestného zákona; keďže neexistencia nových dôkazov predstavovala absenciu presvedčivých dôvodov na opätovné zatknutie pána Kavalu na základe tých istých obvinení;
- L. keďže zatknutie pána Kavalu je príkladom zlého zaobchádzania, ako uviedla komisárka Rady Európy pre ľudské práva Dunja Mijatović; keďže represívne rozhodnutie o opätovnom zatknutí pána Kavalu predstavuje zjavné porušenie vnútroštátneho aj medzinárodného práva; keďže celý proces proti pánovi Kavalovi bol sériou súdnych machinácií a nezrovnalostí, ktoré boli poznačené politickým zasahovaním a ktorých hlavným cieľom bolo predĺžiť väzbu pána Kavalu;
- M. keďže okrem iných iracionálnych rozhodnutí v období od augusta 2021 do februára 2022 bola vec Gezi zlúčená s tzv. súdnym konaním vo veci Çarşı; oslobodzujúce rozsudky obžalovaných v tejto veci boli zrušené; keďže sudca, ktorý predsedal 30. vrchnému trestnému súdu v Istanbulu, Mahmut Başbuğ, ktorý požiadal o zlúčenie vecí, bol ten istý sudca, ktorý podpísal zlúčenie na 13. vrchnom trestnom súde po tom, ako bol do tohto súdu dočasne vymenovaný; keďže neskôr, vo februári 2022, 13. vrchný trestný súd rozhodol o opätovnom rozdelení prípadov, a to bez zjavného dôvodu; keďže Murat Bircan, jeden zo sudcov senátu 13. vrchného trestného súdu pre súdny proces, ktorý sa konal 25. apríla 2022, požiadal v roku 2018 o kandidatúru do Veľkého národného zhromaždenia za vládnucu stranu;
- N. keďže Európsky súd pre ľudské práva 10. decembra 2019 rozhodol, že zadržanie pána Kavalu je porušením článku 5 ods. 1 EDĽP z dôvodu neexistencie odôvodneného podozrenia, článku 5 ods. 4 dohovoru z dôvodu chýbajúceho rýchleho súdneho preskúmania ústavným súdom a článku 18 dohovoru v spojení s jeho článkom 5 ods. 1 z dôvodu politicky motivovanej povahy jeho zadržiavania, ktorého cieľom bolo odradzovať obhajcov ľudských práv;
- O. keďže rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva sa týka obvinení vznesených proti pánovi Kavalovi podľa článku 312 tureckého Trestného zákona za jeho údajnú účasť na protestoch v parku Gezi, ako aj obvinení vznesených proti nemu podľa článku 309 Trestného zákona za jeho údajnú účasť na neúspešnom prevrate z 15. júla 2016;
- P. keďže v rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva sa požadovalo, aby turecké orgány zabezpečili okamžité prepustenie pána Kavalu; keďže sa nedosiahol žiadny pokrok smerom k jeho prepusteniu, a to napriek záväznému rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z roku 2019 a dvom predbežným uzneseniam Výboru ministrov Rady Európy z 2. decembra 2021 a z 2. februára 2022, ktorý proti Turecku začal konanie o nesplnení povinnosti za odmietnutie vykonať právne záväzný rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva a okamžite prepustiť pána Kavalu, čím sa zvýšili obavy EÚ týkajúce sa dodržiavania medzinárodných noriem a noriem EÚ tureckým súdnictvom;

- Q. keďže turecká vládna strana opakovane oslabuje právny štát a normy v oblasti demokracie a ľudských práv a často zasahuje proti politickým oponentom a obhajcom ľudských práv, proti ktorým sú často vznesené široko vymedzené obvinenia z terorizmu;
- R. keďže po tom, ako niekoľko členských štátov EÚ vydalo vyhlásenia, v ktorých odsúdilo pokračujúce zadržiavanie Osmana Kavalu, Turecko pohrozilo, že desať veľvyslancov členských štátov v Turecku vyhlási za nežiaduce osoby;
- S. keďže Turecko ako kandidátska krajina EÚ je povinné dodržiavať najvyššie normy demokracie vrátane dodržiavania ľudských práv, zásad právneho štátu, základných slobôd a všeobecného práva na spravodlivý proces a prísne dodržiavať zásadu prezumpcie nevinny a právo na riadny proces;
- T. keďže Turecko je od 9. augusta 1949 členom Rady Európy, čím sú EDĽP a rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva preň záväzné;
1. čo najdôraznejšie odsudzuje nedávny rozsudok 13. vrchného trestného súdu v Istanbule, ktorým sa Osmanovi Kavalovi ukladá sprísnený trest odňatia slobody na doživotie, a to po viac ako štyroch a pol roku nespravodlivého, nezákonného a neoprávneného zadržiavania a menej ako tri mesiace po tom, ako Výbor ministrov Rady Európy začal proti Turecku konanie o nesplnení povinnosti za odmietnutie vykonať právne záväzný rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva; domnieva sa, že bol odsúdený na základe neopodstatnených obvinení, a to so skrytým zámerom umlčať ho ako obhajcu ľudských práv a odradiť kritické hlasy v Turecku; rovnako odmieta odsúdenie týchto spoluobžalovaných: Mücella Yapıcı, Can Atalay, Tayfun Kahraman, Ali Hakan Altınay, Yiğit Ali Ekmekçi, Çiğdem Mater Utku a Mine Özerden;
  2. žiada okamžité a bezpodmienečné prepustenie Osmana Kavalu v súlade s rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva z roku 2019, bezodkladné zrušenie všetkých obvinení proti nemu a požaduje úplné zaručenie jeho práv a slobôd, ako aj okamžité prepustenie ďalších siedmich obžalovaných v tejto veci; odsudzuje skutočnosť, že Osman Kavala je od októbra 2017 neustále pozbavený slobody, a vyzýva Turecko, aby konalo v súlade so svojimi medzinárodnými a domácimi záväzkami;
  3. vyjadruje plnú solidaritu s Osmanom Kavalom, ostatnými obžalovanými v konaní vo veci Gezi a s ich rodinami;
  4. je hlboko znepokojený pokračujúcim zhoršovaním základných práv a slobôd a právneho štátu v Turecku, najmä po neúspešnom prevrate; vyzýva turecké orgány, aby ukončili súdne obťažovanie obhajcov ľudských práv, členov akademickej obce, novinárov, duchovných vodcov a právnikov;
  5. vyzýva Turecko ako člena Rady Európy, aby v plnej miere vykonalo všetky rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva v súlade s článkom 46 EDĽP, čo je absolútna povinnosť vyplývajúca z členstva Turecka v Rade Európy, ktorá je zakotvená v tureckej ústave; zdôrazňuje, že odmietnutie Turecka vykonať rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Osmana Kavalu ďalej zvyšuje obavy EÚ týkajúce sa dodržiavania

medzinárodných a európskych noriem zo strany tureckého súdництва;

6. odsudzuje a vyjadruje poľutovanie nad pokračujúcim úsilím a pokusmi o predĺženie väznenia pána Kavalu – napriek tomu, že neexistujú žiadne dôveryhodné alebo hmatateľné dôkazy –, a to prostredníctvom série komplexných vyhýbavých súdnych taktík vrátane zlučovania a rozdeľovania spisov vecí a neustáleho porušovania noriem spravodlivého procesu a na politické účely;
7. je zhrozený skutočnosťou, že 13. vrchný trestný súd v Istanbule uložil Osmanovi Kavalovi sprísnený trest odňatia slobody na doživotie za údajné pokusy o násilné zvrhnutie vlády a použitie násilia, pričom zjavne ignoroval skutočnosť, že Európsky súd pre ľudské práva už toto obvinenie výslovne zamietol vo svojich rozsudkoch;
8. víta opakované rozhodnutia Výboru ministrov Rady Európy požadujúce prepustenie pána Kavalu, ktoré vyvrcholili historickým začatím konania proti Turecku o nesplnení povinnosti, a to prostredníctvom predbežných uznesení v decembri 2021 a februári 2022 v súvislosti s odmietnutím Turecka rešpektovať konečný rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva; konštatuje, že konania o nesplnení povinnosti zdôrazňujú závažnosť porušenia povinností zo strany Turecka ako člena Rady Európy a kandidátskej krajiny EÚ; vyzýva Výbor ministrov Rady Európy, aby podnikol potrebné kroky na zabezpečenie toho, aby turecká vláda bezodkladne vykonala rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva;
9. odsudzuje ponižujúce a neľudské zaobchádzanie tureckých orgánov s pánom Kavalom, ktoré porušuje jeho práva podľa EDLP, Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a tureckého vnútroštátneho práva, ako aj jeho ľudskú dôstojnosť podľa článku 17 ústavy Tureckej republiky; vyzýva Turecko, aby sa zdržalo ďalších zastrešovacích opatrení proti nemu a aby zaručilo jeho ľudské práva zakotvené v tureckej ústave, v práve EÚ a medzinárodnom práve;
10. odsudzuje rozhodnutie tureckej rady sudcov a prokurátorov začať vyšetrovanie troch sudcov, ktorí kategoricky a jednoznačne oslobodili pána Kavalu; je zhrozený tým, ako bol bývalý zástupca istanbulskeho prokurátora Hasan Yılmaz – zodpovedný za druhú obžalobu proti Kavalovi – následne vymenovaný za námestníka ministra spravodlivosti a člena rady sudcov a prokurátorov z úradnej moci;
11. vyjadruje hlboké znepokojenie nad incidentmi, ktoré naznačujú jasné zasahovanie vlády do súdnych záležitostí súvisiacich so stíhaním pána Kavalu; je hlboko znepokojený tým, že turecké súdnictvo a orgány ignorujú rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a že zložky súdnictva čoraz častejšie nedodržiavajú rozsudky tureckého ústavného súdu; trvá na tom, aby turecké orgány prijali všetky možné opatrenia na riešenie súčasného zúfalého stavu súdnictva a obnovili jeho nezávislosť v súlade s článkom 6 EDLP, zabezpečujúc neustrannosť všetkých tureckých súdnych orgánov a chrániac ich pred politickým zasahovaním;
12. naliehavo vyzýva podpredsedu Komisie/vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku, Komisiu a členské štáty, aby pri rokovaní so svojimi tureckými partnermi naďalej poukazovali na vec pána Kavalu a na všetky ďalšie

prípady obhajcov ľudských práv, právnikov, novinárov, politikov a akademických pracovníkov – okrem iných –, ktorí sú svojvoľne zadržívaní, a aby im poskytovali diplomatickú a politickú podporu vrátane pozorovania súdnych procesov a monitorovania prípadov; žiada, aby sa delegácia Európskeho parlamentu zúčastnila na súdnom konaní s pánom Kavalom a jeho spoluobžalovanými, ak bude pokračovať; berie na vedomie možnosť podať odvolanie proti poslednému rozsudku súdu na tureckom kasačnom súde a na ústavnom súde;

13. vyzýva Komisiu a členské štáty, aby vo väčšej miere využívali núdzové granty pre obhajcov ľudských práv a zabezpečili plné vykonávanie usmernení EÚ o ochrancoch ľudských práv;
14. zdôrazňuje, že pánovi Kavalovi a ďalším tureckým občanom v podobných situáciách možno v prípade potreby udeliť politický azyl v EÚ;
15. konštatuje, že rozhodnutím otvorene odmietnuť záväzné rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Osmana Kavalu a ďalších súčasná turecká vláda za súčasných okolností zámerne zničila akékoľvek nádeje na opätovné otvorenie procesu pristúpenia k EÚ alebo otvorenie nových kapitol a uzavretie otvorených kapitol; pripomína Európskej rade, že akékoľvek zlepšenie oficiálnych vzťahov medzi EÚ a Tureckom a akýkoľvek pokrok, pokiaľ ide o pozitívny program ponúknutý v záveroch Európskej rady z júna 2021, marca 2021 a decembra 2020, by mali byť podmienené zlepšením situácie v oblasti občianskych a ľudských práv a právneho štátu v Turecku;
16. poveruje svoju predsedníčku, aby postúpila toto uznesenie Rade, Komisii, podpredsedovi Komisie/vysokému predstaviteľovi Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku a prezidentovi, vláde a parlamentu Turecka a žiada, aby sa toto uznesenie preložilo do tureckého jazyka.